

Ponieważ podatnik w terminie, wyznaczonym do składania zeznań, wpłacił połowę podatku w kwocie 57.200 mk., zatem w ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku pozostaje do zapłaty podatek 154.000 mk., przemnożony przez wykładnik wzrostu cen hurtowych „2”, w kwocie . . . . .

III. Przypadający od zeznanego dochodu w kwocie 4.000.000 marek podatek według skali art. 7 ustawy wynosi . . . .

Podatnik nie wpłacił wcale połowy przypadającego podatku od zeznanego dochodu.

Komisja ustaliła dochód zgodnie z zeznaniem.

Do zapłaty w ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku przypada cały powyższy podatek, przemnożony przez wykładnik wzrostu cen hurtowych „2”, t. j. . . . .

Nadto podatnik będzie pociągnięty do zapłaty 10% kary za zwłokę od niewpłaconej połowy podatku, przypadającej do zapłaty w kwocie 57.200 mk. stosownie do zeznanego dochodu. Karę za zwłokę należy w tym wypadku pobrać za czas od piętnastego dnia po upływie terminu, wyznaczonego do złożenia zeznania, — do ustawowego terminu płatności wymierzonego podatku.

IV. Podatnik nie złożył w terminie zeznania lub złożył je po upływie terminu, a na poczet podatku nie wpłacił żadnej kwoty.

Komisja ustaliła dochód w wysokości 10.000.000 mk.

Przypadający od tego dochodu podatek według skali art. 7 wynosi . . . . .

Płatnik obowiązany jest w ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku wpłacić powyższy podatek, przemnożony przez wykładnik wzrostu cen hurtowych „2”, t. j. w kwocie . . . . .

a nadto 10% karę za zwłokę od połowy wymierzonego podatku, t. j. od 205.000 mk. za czas od 15 dnia po upływie terminu, wyznaczonego do złożenia

zeznania — do ustawowego terminu płatności wymierzonego podatku.

V. Płatnik, dla którego według oręzonego wezwania 30-dniowy termin do złożenia bływał dnia 1 sierpnia — był wymagane zeznanie dopiero w dniu 1 września w tym samym dniu wpłacił całą należność podatkową przypadającą od zeznanego dochodu 4.000.000 mk. w kwocie . . . . .

Komisja ustaliła dochód podatnika na kwotę 8.000.000 mk. od którego przypada podatek w kwocie . . . . .

W ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku należy pobrać wymietny podatek 295.200 mk., przemnożony przez wykładnik „2”, t. j. 590.400 mk. po pliceniu wpłaconej już na pzet podatku kwoty 114.400 mk. czyli . . . . .

Od połowy wymierzonego podatku, t. j. od kwoty (295.200 : 2) 147.600 marek należy pobrać 10% kary za zwłokę za czas od dnia 15 sierpnia do 15 września, zaś od 1 września aż do ustawowego terminu płatności wymierzonego podatku 10% kary za zwłokę od różnicy między sumą wymierzonego podatku 147.600 mk., a kwotą 114.400 mk. wpłaconą 1 września na poczet podatku, t. j. od kwoty 33.200 mk.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, mocą obowiązującą od 1 stycznia 1923 roku.

Minister Skarbu *W. Grabski*

279.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 11 kwietnia 1923 r.

o podwyższeniu taryf osobowej i bagażowej na liniach towarzywa akcyjnego budowy i eksploatacji dróg żelaznych podjazdowych w Królestwie Polskiem.

Na mocy dekretu dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministerstwu Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie osób, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, zarządza się co stepuje:

308.000 mk.

114.400 mk.

228.800 mk.

410.000 mk.

820.000 mk.

114.400 mk.

295.200 mk.

476.000 mk.

§ 1. Na liniach towarzystwa akcyjnego Judowy i eksploatacji dróg żelaznych podjazdowych w Królestwie Polskiem podwyższa się:

1) Opłaty za przewóz osób:
do 400 mk. w klasie III od osoby i konetra i do 600 " " II " " " "
a w wagonach towarowych, przystosowanych do ruchu osobowego, do 100 mk. za osobokonometr;

2) Opłaty za bagaż:
do 30 mk. od każdych zaczętych 1 kgr. i kilometry.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1923 r. Jednocześnie traci moc obowiązująca rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 27 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 135).

Kierownik Ministerstwa Kolei Żelaznych
Ludwik ZagóryMarynowski

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Osowski*

280.

Rozporządzenie Wykonawcze Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 12 kwietnia 1923 r.

do ustawy z dnia 22 marca 1923 r. o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe tudzież do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1923 r. w przedmiocie określenia norm zasiłków oraz ustalania kategorii stałych robotników i pracowników w myśl ustawy z dnia 22 marca 1923 r. o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 22 marca 1923 r. o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe (Dz. U. R. P. № 37 p. 246) oraz art. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 10 kwietnia 1923 r. w przedmiocie określenia norm zasiłkowych oraz ustalenia kategorii stałych robotników i pracowników w myśl ustawy z dn. 22 marca 1923 r. o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe (Dz. U. R. P. № 20 poz. 276) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej co następuje:

§ 1. Prawo do zasiłku przysługuje rodzinie powołanego na ćwiczenia wojskowe rezerwisty niezależnie od jego stopnia wojskowego, dopóki zachodzą warunki uzasadniające prawo do zasiłku w myśl ustawy z 22 marca 1923 r. i niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli warunki uzasadniające prawo do zasiłku istnieją w chwili odejścia powołanego na ćwiczenia, prawo do zasiłku powstaje dniem odejścia powołanego. Jeżeli jednak warunki powstały dopiero po dniu odejścia powołanego i w czasie odbywania przez niego ćwiczeń wojskowych, prawo do zasiłku

powstaje z chwilą zaistnienia warunków uzasadniających to prawo.

§ 2. Żonie, z którą powołany na ćwiczenia rezerwista został na zasadzie orzeczenia sądowego separowany i którą w myśl tego orzeczenia obowiązany jest utrzymywać, przysługuje prawo do zasiłku podług ogólnych norm ustalonych dla zasiłków, z tym jednak ograniczeniem, że przypadający jej zasiłek nie może przekraczać wysokości alimentów przyznanych jej sądownie.

Osobie, z którą powołany został zgodnie z obowiązującymi przepisami rozwiedziony lub w stosunku do której małżeństwo zostało unieważnione, prawo do zasiłku nie przysługuje.

W okresie procesu separacyjnego, rozwodowego lub o unieważnienie małżeństwa, przysługuje żonie powołanego prawo do zasiłku bez ograniczeń przewidzianych w poprzedzających ustępach, chociażby wspólność gospodarstwa w tym okresie już nie istniała, o ile tylko zachodzą warunki uzasadniające prawo do zasiłku.

§ 3. Dzieci uprawnione posiadają prawo do zasiłku narówni z dziećmi ślubnymi.

Dzieciom nieślubnym przysługuje prawo do zasiłku tylko w tym wypadku jeżeli powołany jest ich ojcem. W razie podniesienia w tym kierunku wątpliwości przez władzę orzekającą o prawie do zasiłku, strona domagająca się zasiłku dla dziecka nieślubnego, obowiązana jest ojcostwo powołanego udowodnić, bądź to przez przedstawienie metryki urodzenia zawierającej przyznanie się powołanego do ojcostwa, bądź wyroku sądowego zobowiązującego rezerwistę do płacenia alimentów, bądź innego aktu władzy sądowej stwierdzającego ojcostwo, bądź wreszcie protokołu oświadczającego rezerwistę, złożonego w urzędzie gminnym (magistracie, zwierzchności gminnej) lub przed służbową władzą wojskową, w którym rezerwista odnośnie dziecko za swoje uznaje.

Za pasierbów uważać należy tylko dzieci ślubnego pochodzenia, lub uprawnione względnie przysposobione.

Za rodzeństwo powołanego uważane być może także rodzeństwo przyrodnie, t. j. mające wspólnego ojca lub wspólną matkę. Prawa do zasiłku nie ma natomiast rodzeństwo nieślubnego pochodzenia. Jeżeli sam powołany jest synem nieślubnym, wówczas jego rodzeństwo ślubnego lub nieślubnego pochodzenia prawa do zasiłku nie posiada.

§ 4. Z członków rodziny w linii wstępnej prawo do zasiłku posiadają tylko ślubni rodzice i dziadkowie, w stosunku zaś do dzieci nieślubnych, nieślubna matka i jej rodzice. Nieślubny ojciec i dziadkowie ze strony takiego ojca, prawa do zasiłku nie posiadają.

§ 5. Na pojęcie „bytu”, o którym mowa w art. 2 ustawy z dn. 22 marca 1923 r. składa się nie tylko mieszkanie, pożywienie, odzienie i inne nieodzowne potrzeby życiowe, ale w danym razie także koszt leczenia i pielęgnacji, jeżeli zaś chodzi o dzieci, także koszt wychowania. Rozmiar potrzeb pewnej rodziny we wskazanym powyżej zakresie na-